

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Sect. II. Augustinus versans in errore Semi-Pelagiano non admisit gratiæ
interioris necessitatem ad initium fidei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

374 LIBER QUINTUS

intelligendo & admittendo nulla penitus ipsis difficultas fuit, etiam lapsis hominibus hactenus sufficere voluerint, ut quia non penitus esset depravata vel extincta natura, cum illo eodem auxilio perdurante, quo antea in Ademo cuncta poterant, postea etiam nunc lapsi fracti & agri saltem credere & sua infirmitate velle sanari. Nec opus esse, ut per illam aliam gratiam agrotis propriam quam Christus attulit, ipsa credendi voluntas donaretur.

Similia repetit frequenter in hoc libro. Item lib. 3. de grat. Christi Salv. cap. 1. Ut proinde prima pars propositionis Jansenium vel obiter pervidenti in oculos insiliat. Itaque ulteriori probationi supersedendum, satiusque reor hujus partis falsitatem, quam ut talem Romana censura habet, evictam dare. Itaque sit

SECTIO II.

Ostenditur Semi-Pelagianos non admississe interioris Gratiae necessitatem ad initium fidei per exemplum S. Augustini in eodem adhuc errore versantis.

Semi-Pelagiani, contrà quos Prosper & Hilarius Augustinum informarunt, & ad refellendum excitarunt, idem senserunt de libertate naturali ad credendum, quod ipse Augustinus etiamnum errori subditus; sed Augustinus tum censuit nullam internam ad credendum gratiam actualem esse necessariam, ergo similiter semi-Pelagiani.

Assumptum est ipsis metu Augustini attestantis: Videlis quid tunc de fide atque operibus sentiebam, quamvis de commendanda Dei gratia laborem. IN QUÀ SENTENTIÀ ISTOS fratres nostros (Semi-

L. de Pred.
cap. 4.

DE PROPOSITIONE IV. 375

mi-Pelagianos) esse nunc video, quia non sicut legere libros meos, ita etiam in eis curaverunt proficere mecum. Nam si curassent, invenissent istam quaestione secundum veritatem divinarum scripturarum solutam in primo libro duorum, quos ad beatæ memoriae Simplicianum scripsi Episcopum Mediolanensis Ecclesiae Sancti Ambrosij Successorem in ipso exordio Episcopatus mej.

Quod autem Augustinus in illō erroris sui statu finē gratiæ interne adjutoriō se credere posse autumaverit; ipse etiam disertè satis confitetur, asserens se solam prædicationem veritatis vice gratiæ ad credendum necessariæ suscepisse. Neque enim si dem, ait, putabam Dei gratiâ præveniri, cap. 3. ut per illam nobis daretur quod posceremus utiliter; nisi quia credere non possemus, si non præcederet præconium veritatis. Et totum beneficium gratiæ, quâ fidem ratus est præveniri, Præconium veritatis arbitrabatur. Proindè internam omnem gratiam volebat non esse necessariam ad credendum. Et ideo in vim illius sui erroris dici potuisse: Nostrum est quod credimus, ut liquet ex verbis subsecutis: Ut autem prædicatō nobis Evangelio consentiremus, nostrum proprium, & nobis ex nobis esse arbitrabar.

Eadem ergò Semi-Pelagianis stetit sententia, de quibus idem Sanctissimus Doctor scribit ejusdem libri cap. 2. Qui divina Testimonia, que de hac re adhibuiimus, ad hoc dicunt valere; ut novemus ex nobis quidem nos habere ipsam fidem, sed incrementum ex Deo.

Hæc autem phrasis nostrum est, ut Pelagiana ab Augustino gratiam melius edocto, & in Pelagio & Celestio ab eodem reprobata fuit, ut potè interioris gratiæ exclusiva. Nostra est victoria, aiebat, sicut è contrario nostrum est, quod convincimur, quoniam armari propriâ voluntate contempserimus. Sic autem locutus est Celestius ut divinum

A 2 4 ex-

376 LIBER QUINTUS

excluderet adjutorium Capitulō decimō : non
esse liberum arbitrium , si divinō egeat auxilio.

De nat. & Grat. c.48. Pelagiūs rursus lib. de nat. & grat. apud Augustinum : Quod non peccare nostrum sit. Ad quod Augustinus : si de integra & sana natura loquenter, quam modō non habemus., nec sic rectē dicere, quod non peccare nostrum tantummodō sit : quamvis peccare nostrum esset, nam & ibi esset adjutorium Dei, & tamquam sanis oculis, quō adjuti videant se præbère volentibus. Quiā verò de hac vita disputat, ubi corpus quod corrumpitur aggravat animam,, & deprimit terrena habitatio sensum multa cogitantem, miror quō corde etiam sinē adjutorio medicinae Salvatoris nostri NOSTRUM putat esse non peccare. Atqui Augustinus in suō adhuc errore constitutus palam edixit : nostrum tantummodō esse credere ; ergo tum Pelagianō colore tinctus erat.

Subsumptum produnt , quæ de gratiâ ad credendum à se admissa ipse profitetur , nempè externâ solâ , ut exponit : nisi quiā credere non possumus , si non præcederet præconium veritatis, (Quod Pelagius ipse concessit) Ergo dum Augustinus dixit : Credere nostrum est , sinē adjutorio Dei interno nos credere posse credidit. Similiter ergo & illud: fidem à nobis esse ex nobis sic intellectum volnere, ut præter externam gratiam ad credendum nullam gratiam necessariam esse existimarent.

Nequè Prætereundum , quod Augustinus respondeat Prospero & Hilario Semi-Pelagianorum Delatoibus. Inter eos autem, ut sectione primâ Jansenio referente audivimus , saltem aliqui erant, qui à Pelagio in hac parte non dissidebant , & consequenter solō præconiō veritatis laudem gratiæ concludebant ; si ergo Augustinus existinasset interioris gratiæ velut Adamæ opem ad initium fidei desiderari ; Quomodo gene-

DE PROPOSITIONE IV. 377

generaliter respondisset de Massiliensibus à Prospero & Hilario sibi delatis agens , se in eâdem sententiâ cum illis olim exorbitasse ? debuisset namquè , ut Jansenius facit , Massilienses inter se dispescere , id est , eos , qui à naturâ solâ , & aliòs qui ab illâ per gratiam primi statûs adjutâ fidem elici posse credidissent . Argumento ergò est , & quod Augustinus ad Pelagianum dogma utrosque accedere senserit , & se quoque ab errore istô olim non dissensisse.

Generalis est autem concordia , quâ se errantem illis neicit : *in sententia istos fratres nostros esse nunc video*. Qui nullos excipit , omnes sibi pariat . Jansenius non inficiatur Massilienses , saltem aliquos gratiam internam ab initio fidei alegasse & cum Pelagio errasse ; igitur Augustinus similem se errorem tenuisse consentiens , quem semi-Pelagianis proprium Prosper & Hilarius transcriperant , fidem ab interioris gratiæ adjutoriô se subduxisse affatim judicandum reliquit.

SECTIO III.

Jansenij Argumenta ab Augustini exemplo contrà allegatum exemplum producta solvuntur.

ARGUMENTUM PRIMUM.

Jansenius lib. 8. De hæresi Pelag. cap. 8. arguit ex Augustino lib. 83. q. q.

Occurrit liber 83. q. q. quem à primô tempore sua conversionis se dictasse , & cum Episcopus esset , in unum volumen colligi jussisse restatur. In pag. 473. bujus libri à sexagesimâ octavâ quaestione eodem modo de fide disserit , ut in expositione quarundam post-

Aas

post